

Григор Гачев

Ясновидци

Някой ден ще си скъсам взимане-даването с Пенко. Определено.

След два дни ми беше изпитът по теория на игрите. Поправителният. Не накълвах ли материала, Гошо Рулетката щеше пак да ме заколи. Бях се свил в облепената с евтини тапети стаичка в студентското общежитие, и се мъчех да уча. Напразно – Пенко ми висеше на главата и непрекъснато мрънкаше.

– Пукнат долар няма за последния месец. Какво правиш бе, човек? Толкова ли те сложиха в джоба си китайците?

– Лесно им е на китайците – въздъгнах. – Нямам законодателство срещу спама. Интернет провайдер им е държавата – договориш ли се с нея, милиарди писма на ден пращаш, никой не те отрязва и гони.

– Те го нямаха и преди две години, като почнахме. Май ни изпревариха технически.

Кипнах.

– Аз ли се договарям с клиентите, или ти?

– Какво да договоря, като бягат от каквото ти можеш? Преди всеки искаше да праща спам през нас, а сега никой не ще. Други били предлагали по-изгодни условия. Ние защо не можем да ги предложим? По-тъпи ли сме от китайците?

– Не сме. Просто там държавата е на тяхна страна, а тук е срещу нас. А и не китайците ни съсипаха, да ти кажа.

– А кой?

– Руснаците.

И там ли държавата е на тяхна страна? И как докарват по-ниска цена от нас?

Въздъгнах пак.

– Пишат вируси, които зомбират домашните компютри, и ги превръщат в машини за пръскане на спам. Половината домашни компютри по света са им зомбита. А вирусите пътем събират и друга информация от компютрите, и им я пращат обратно – така че има с какво да купят държавата си да е на тяхна страна. Наясно ли си за какъв тип бизнес ти говоря? Играе ли ти се в него?

Пенко за миг си глътна езика. Бързо щрака. Но само за миг, след това пак се ококори. Има данни за мениджър, признавам му го.

– Е добре, ние да метем улиците ли? Две години изкарвахме прилично.

– Виж какво, опитвам се да уча. След два дни съм на изпит. Може ли...

– С тая твоя информатика гладен ще ходиш. Не го ли разбираш?

– А твоят мениджмънт много богат ли те направи? Аз измислих да продаваме спам, нали? Аз направих системата, нали? Аз събрах адресите, аз свързах нелегалните сървъри...

– Ама аз ти намерих клиентите! Така че зарязвай ученето, и измисли нещо!

Май смяташе да продължава да ми пречи. Само че аз не смятах да го оставя.

– Няма начин. Ученето ми даде предишната идея. Ако нещо ми даде нова, ще е пак то. Така че не ми пречи.

– Пак то, друг път!

– Ще видиш.

– Как ли се паднахме точно с теб в една стая? Да беше някой друг, досега да съм го направил милионер...

Престанах да му обръщам внимание.

* * *

След два дни седяхме в шкембеджийницата срещу факултета. Пенко не пропускаше, когато някой друг има повод да почерпи – дори ако има пари само колкото за по шкембе-чорба и бира.

– Честит изпит!

– Не ми се подигравай. – Макар че тройка при Рулетката не беше малко. Три пъти се препотих, докато му сметна на ръка вероятността да се паднат по четири последователни карти в трима покерджии едновременно. А обяснението по каква методика го смятам го омазах тотално...

– А измисли ли как да изкараме някоя пара? Че оценките са хубаво нещо, ама не се ядат.

Ухилих се до уши.

– Измислих.

Пенко театрално се задави с шкембе-чорбата.

– Стига бе! Ти, и да измислиш нещо...

– Не се заяждай, а слушай внимателно. Просто е, ама трябва малко акъл, за да го разбереш.

Очите на съседа ми по стая пробляснаха сърдито. Май не му харесваше да го мерят с неговия аршин.

– Имам база от нещо към четиристотин хиляди електронни адреса. Утре пращаме на половината съобщение. Със следния текст:

„Уважаеми получатели,

Пише ви Център за борсово прогнозиране «Оракул». Ние имаме методика за прогнозиране на движението на акциите на борсата, която

свежда грешките под 1%. За нас е удоволствие да ви предупредим, напълно безплатно, като демонстрация на методиката ни, че акциите на Кока-Кола след пет дни ще се котират по-високо отсега. Ако купите от тях, ще можете да продадете с изгодна печалба.

С уважение, ЦБП Оракул“

– Не разбирам какво от това – сви рамене Пенко. – Кока-Кола няма да ни платят за реклама нито цент...

– ... А на другите ще го пратим с обратната прогноза – че акциите на Кока-Кола ще паднат – продължих си аз обяснението.

– Хмм... Не разбирам. С толкова хора няма да повлияеш особено и пазара, още повече че половината прашаш да играят на качване, другата – на сваляне...

– Каквото и да стане, двеста хиляди души ще получат вярно предсказание. На тях ще пратим ново предсказание – този път за акциите на IBM. По същия начин – на половината за качване, на половината за падане.

– И ще сме пратили вярно предсказание на сто хиляди. Какво от това?

– Не. Ще сме пратили *две поредни* верни предсказания на сто хиляди души.

Очите на Пенко отведнъж припламнаха.

– Василе, ти си гений! Петдесет хиляди ще получат три верни предсказания, двайсет и пет – четири поредни, дванайсет и половина хиляди – пет поредни...

– По-тихо!

– Оххх... – Пенко млъкна като отрязан.

– И тези дванайсет и половина хиляди после ще получат съобщение: „Следващата ни прогноза ще ви струва 500 долара – пратете ги на еди-коя си сметка“. Повечето няма да посмеят, но някои ще се хванат. Все пак са получили пет поредни верни предсказания, и то за акциите на фирми, които няма да участват в мошенически трикове... – допълних аз.

Пенко вече танцуваше из шкембеджийницата нещо средно между рокендрол и кючек. Малкото посетители не му обръщаха внимание – от студент какво ли не може да се очаква...

– Перфектно е! Платили са по свое съгласие, не сме им гарантирали нищо срещу това – всичко е точно! Да действаме! Какво чакаме?

„Да действам“, помислих си. Този път от него не се искаше нищо... но нали е приятелче, ще делим.

* * *

– Това мартини е боклук! – отбеляза с погнушена физиономия Пенко.

– Кога стана циганин... – подметнах тихичко аз, и се загледах навън. Изгледът от терасата на „Хилтън“ към НДК беше чудесен, въпреки мръсния софийски въздух. Пенко обаче ме чу.

– Който прави за един месец сто и седемнайсет хиляди долара, заслужава по-добро. Не мислиш ли?

– Само половината. Другата половина я правя аз – уточних. Без да добавям кой всъщност е направил и двете.

– И така да е. Заслужаваме хубави неща.

– Добре, гушнахме над сто бона с един удар. Да пробваме с други хора? Но ще ми трябва време, да събера нови адреси.

– А не можем ли междувреме да продължим със същите? – Очите на Пенко горяха.

– С половината, при които пак сме познали?

– Точно така. След още една-две правилни прогнози ще поискаме на оставащите и хиляда долара вместо петстотин. А пък и някои от подведените може да решат да ни гласуват доверие още един път. Не ги караме да ни плащат насила, нали? И сме им казали, че не сме абсолютно перфектни, нали?

– Ама да не стане гаф...

– Само от тези хора ще качим парите от сто на триста бона! После с други. Повторим ли номера няколко пъти, ще живеем като царе само от лихвите. Ще се пенсионираме, и ще си караме кефа!

Прав беше. В края на краищата, какво ни костваше да продължим?

– Ами тези, на които сме пратили погрешна прогноза? Имат ни банковата сметка и всичко. Ако решат...

– Ще им пратиш по едно стандартно писмо, че им дължим искрено извинение за грешката, и им предлагаме отново да ни бъдат клиенти. Ако някой вземе изрично да си иска парите обратно, ще му напомним, че не сме му гарантирали 100% вярна прогноза. Ако въпреки това продължи да смърди и заплашва, ще му ги върнем – такива ще са много малко. Давай!

* * *

– Казах ли ти, че ще стигнем триста бона? – заяждаше се Пенко два месеца по-късно.

– Ама вече няма как повече. Дванайсет поредни прогнози. От пет-шест души останали, колкото и пъти да си познавал, просто не можеш да изцицаш много пари. – Някой от чисто новите сървърни по стелажу срещу мен създаваше някакъв проблем, и го издирвах вече втори час.

– Имаш ли други адреси готови?

– Ще ги имам до ден-два. Събирам през цялото време.

– Добре. Тая вечер идваш ли на купона в Шератън? Като видиш коя свалям, шапката ще ти хвъркне! Малина бе, Малина! Примата на „Мега балет“! Ако знаеш какво съм ѝ обещал, ако зареже она културист...

– Ти инстинкт за самосъхранение нямаш ли?

– Имам инстинкт за живеене. Иначе щях да съм умрял. Идваш ли? Таман ще видиш и диджей Минчо. Споко де, води се гей само заради имиджа, няма да ти налети. Лайф, братле, лайф! Връзки, луксове...

– Не, мерси. Имам да обработвам списъците с адреси.

– Тогава до вдругиден? – Пенко моментално се заотдръпва. – Че... вече позакъснявам, пък момиче съм поканил, все пак.

– Става. – Новата партида адреси вече беше почти готова. И до момента никой не беше описал твърде публично номера ни. Поне още веднъж щеше да мине.

Пък после... ще видим. Все ще остане някоя пара.

* * *

Главата ме боли. Зверски. Какво ли съм пил вчера?... Пред очите ми мътилка. Мамка му. Нещо гадно съм пил...

Мътилката малко по малко се прояснява. Някакви хора май. Четирима. И още двама. Четиримата грамадни. Двамата дребни. Май китайци. Май близнаци... Не. Двои ми се пред очите. Един дребен и двама едри.

– Feel better? – пита дребният. Добре ли се чувстваш, май това беше. Английски.

– Ъхъ – измучавам в отговор. На английски, надявам се.

– Сам, още малко – казва той на единия едър до него. Она се навежда над мен. Гаден мирис на химикали ме ритва в носа. Пред очите ми малко по малко се прояснява.

Май и в главата.

Опитах се внимателно да седна. На някаква кушетка съм. Бяла стая. Болница? Май не – никакви прозорци, само изкуствено осветление. Зад бронирано стъкло...

Огледах се. До другата стена, на друга кушетка, си триеше очите

Пенко. Освен кушетките и неголяма масичка до стената, в стаята нямаше мебели.

Тримата срещу нас обаче не се връзваха с болница. Двамата бяха шатни биячи, сто карата проба. Третият – ситен китаец.

– Приятно ми е да ви видя лично – каза китаецът. – Вие ме познавате като Самюъл Джонсън.

Главата ми вече беше достатъчно бистра, за да съм убеден, че не познавам Самюъл Джонсън. Още по-малко пък ако е китаец. Дето говори на английски. Хвърлих въпросителен поглед към Пенко – зяпаше, все едно е видял куче да свири на цигулка.

– Може би не помните поименно всички клиенти на Центъра за борсово прогнозиране „Оракул“ – продължи китаецът. – Аз съм един от тях. Истинското ми име няма значение. Можете да ме наричате мистър Джонсън. Това, което ви интересува, е че работя за Агенцията за национална сигурност на САЩ. Така наречената „Няма такава агенция“.

– Какво има прави наш център „Оракул“ със САЩ и Агенция за национална сигурност? – попита Пенко. Английският му е ужасен. Не че моят е по-добър, де.

– Познайте – усмихна се китаецът.

– Вие недоволни от наши прогнози? Искате пари обратно? – проточи Пенко замаяно.

– О, ни най-малко. Дори напротив. – Китаецът го изгледа съчувствено.

В погледа на Пенко се четеше пълно недоумение. Вероятно и в моя.

– Заинтересувани сме да работите за нас. Като ясновидци – поясни търпеливо „Самюъл Джонсън“.

– А колко вие плащате?

– Дни живот, мистър Топурофф. Изключително високо ценена валута. Предскажете ли точно каквото се очаква от вас, значи сте ми нужни. Не предскажете ли...

Пенко се оцъкли.

– Ама не! – запротестирах аз. – Ние не може предсказва! Просто правили шега...

Единият от биячите ме погледна недвусмислено, и млъкнах като по команда.

– Теорията ви е интересна, но не звучи убедително, мистър Христофф – отговори с абсолютно невъзмутимо лице китаецът. – Дванадесет поредни верни предсказания за фактори, които няма как да повлияете или прогнозираните с нормални средства, са много трудно провержимо

доказателство.

Усетих как по гърба ми пробягват ледени тръпки.

– Първото ви съобщение просто пропуснах – продължи „Джонсън“.
– Както всеки нещастен притежател на електронна поща, получавам десетки такива дневно. Пропуснах и второто. Обърнах внимание едва на третото. Съвсем случайно трябваше да проверя курса на акциите на „Бонинг“, и когато видях, че е спаднал, си спомних, че някой го беше предсказал. А професията ми ме прави любопитен, паметлив, подозрителен и пунктуален.

Чух въздишка откъм Пенко.

– Когато намерих съобщението, се сетих, че май и друг път съм получавал подобни. Открих и първите ви две прогнози, и забелязах, че също са се оправдали. Това ме накара да очаквам с интерес няма ли да има четвърта, после пета... Когато и те се оказаха точни, реших, че ще жертвам половин бон, за да задоволя любопитството си. Жертвах го и втори път. На седмата ви прогноза не се удържах, и прехвърлих по-сериозна сума в акции на „Хюлет-Пакард“, съгласно вашето предписание...

– Ама... – започна Пенко, но другият бяч го погледна, и той също млъкна.

– Печалбата се оказа достатъчна, за да покрие сумите, които ви бях прасал до момента. Играх охотно с още две прогнози, и пак печелех. На десетата реших да рискувам, и прехвърлих сериозен заем съгласно нея. След седмица бях над два пъти по-богат, и над две хиляди пъти по-любопитен.

Реших, че е по-добре да не се обаждам.

– А след като и следващите две прогнози се оправдаха с абсолютна точност, помолих наш аналитик да пресметне каква е вероятността да сте отгатвали случайно. Оказа се, че е едно към хиляди. А първото, на което ни учат тук, е че неща с вероятност едно към хиляди не се случват случайно... И реших, че е необходимо да подсурия това да работите за мен.

– Вижте, това престъпление! – кипнах. – Вие нас от... отвлекли! Ние оплаче на полиция! Ние иска...

– Оплачете се на Исус Христос, мистър Христофф. Намирате се в САЩ, на мястото, на което се държат най-пазените престъпници на света. Няма случай някой да е успял да избяга... Така че сега ще се заемете с първата си задача. Освен ако не държите да поднесете оплакването си на Исус незабавно.

– Ама вие много прекалено бърза! – намеси се Пенко. Звучеше

изненадващо спокойно и разбрано. – Добре, аз каже истина! Ние може предсказва, но вие много бърза!

– О, вече имаме напредък? Чудесно, радвам се. А каква истина ще разкажете? – Китаецът многозначително хвърли поглед към двамата биячи до него.

– Ние може предсказва, но наши сили малко – заобяснява Пенко. – Ако иска добро предсказание, прави двама заедно едно на седем дни. Прави повече – стават лоши. И само за две посоки, нагоре или надолу. За повече няма сили.

– Не ми звучи убедително, драги мистър – леко смръщи вежди китаецът. Биячите се размърдаха.

– Вие помисли сами – невъзмутимо разтвори ръце Пенко. В този момент направо се възхитих на самообладанието му. – Ако ние може предсказва често, защо хаби време прави веднъж на седем дни? Ние тогава прави всеки ден няколко, става богат като Рокфелер за седмица. И предсказва много сложни неща, дето слага в наш джоб много повече пари. Става за една година господар на света. И има останали сили още да предскаже ваше отвличане и опази нас. Къде наша изгода да не прави? Ние толкова глупави?

Единият бияч изсумтя и пристъпи към него, но китаецът протегна длан и го задържа.

– Спокойно, Джими. Звучи ми смислено. Още повече, че аналитикът предположи точно същото, по типа на прогнозите... Добре. По мои изчисления, вие не сте правили прогноза от точно шест дни, нали?

– Зависи колко време лежал под наркотик – включих се аз.

– Толкова е, драги мистър Христофф. Можете да ми вярвате. Утре е седмият ден, и аз ще очаквам прогнозата ви.

По гърба ми полазиха студени тръпки.

– А какво трябва прогнозира?

Китаецът отиде до стената в дъното. Едва сега забелязахме, че на нея е окачена карта на Северна Америка.

– Виждате ли услужливо поставената тук червена точка, до Лабрадор? Това е местонахождението на руска подводница, която, хм, бихте могли и сами да предречете какво прави там, ако решите. Ще го прави още точно два дни, защото после нашите кораби ще стигнат дотам, и тя ще трябва да се махне. Но не бих се учудил да знаете и това... В тази връзка, за нас е важно да знаем накъде ще потегли, когато корабите ни наближат от изток – на северозапад, към входа на Хъдсъновия залив, или на юг, към щатското крайбрежие. Това са двете възможни

направления... Имате време до утре по обяд, драги ми господа. До скоро.

Докато тримата излизаха, забелязах, че вратата е дебела цяла педя. След като тя хлопна, се чу щракане на масивни резета и ключалки. След това настана тишина.

– Ти луд ли си бе? – сръфах Пенко шепнешком. – Не познаем ли, тия ще ни застрелят!

– Само че ще е утре или други ден, а не веднага – отговори той безметежно. – Този тип ни е отвлякъл чак от България. Значи е важен шеф, и сериозно си е заложил главата. Помисли малко какво ще стане, ако му откажем пряко.

– Ш-ш-ш-т! Ако ни подслушват?

– Не вярвам.

– Не знаеш как работят разузнавачите ли?

– Напротив. Знам. Но се сещам как разузнавач би работил с... хм... ясновидци.

– Ще го е страх да ги подслушва? Глупости!

– И това също – защото не е коректно, пък той ще иска да е коректен с тях. Иначе те ще го знаят. Но още повече ще го е страх да повярва на това, което говорят помежду си.

– ?

– Защото са ясновидци, и знаят какво до какво води. Ще си говорят такива неща, които ще го накарат да направи погрешната стъпка. Тогава най-добрата стратегия да предпази и себе си, и другите от този капан, е да не ги подслушва изобщо. Ако е умен – а този очевидно е.

Не знам дали да му вярвам. Но не мога да отрека, че пипето му сече бързо.

* * *

Откъм вратата се чу глухо щракане на ключалка. Тия гадове заключваха дори чекмеджето, през което ни подаваха храната. За пет дни това беше единственото общуване с нас, извън седмичното посещение за прорицанието ни и получаването на нова задача... Този път обаче чекмеджето беше се отворило откъм нашата страна не повече от милиметър-два.

– Бутне шибано чекмедже! – изкрещя на своя английски Пенко и задумка по вратата.

– Ако „бутне шибано чекмедже“, шибан процеп откъм мене затваря, и шибано няма как говори – се дочу спокоен, леко ироничен глас

през цепнатината. – Така че кротувайте и слушайте.

– Ти кой? И какво говори с тебе?

– Сам Гунпин яката е бръмнал по вас, а?

– Сам Гунпин?

– Това му е истинското име. Важен шеф е. По-важен, отколкото предполагате.

– И какво нас туй помага?

– Всеки важен шеф има съперници. За мястото си. А пък той е съперник на други, за тяхното.

Пенко млъкна отведнъж. Аз отначало не се усетих.

– Това проблем него, не нас. Нас проблем той.

– Точно така. Той е проблем и на вас, и на съперниците си. Разбирате ли ме?

– Хм... Вие иска ние предскаже грешно? Тогава той нас стреля в глава.

– Сам има връзки. Такава грешка ще е неприятна, но няма да го събори. А ние искаме той да се провали тежко. Непростимо... И можем да си помогнем взаимно.

– Как? – подскочих аз. Пенко само слушаше, и очите му проблисваха.

– Това, че отгатнахте накъде ще тръгне подводницата, само засили позициите му. Ако продължава така, до месец ще е зам-директор на агенцията. Вече половината директорски съвет вярва, че вие сте уникална находка. От мистична и тайнствена България, хе-хе... Какво би станало, ако внезапно изчезнете безвъзвратно – и то така, че и другата половина да се убеди, че са държали в ръцете си чудо на света? И са го изгубили? За опазването ви отговаря Сам.

Последва кратко мълчание. Накрая не издържах.

– А как ние изчезне? Той казал тук много добре охранявано. Р най-страшен престъпник на света не можел избяга.

– Точно така е. Или поне досега никой не е успявал... Но има начин как да бъде направено. Изключителни експерти работиха три денонощия, докато съставят плана. Не можете да си представите колко нещо е обмислено, и колко е направено, за да мине номерът. Колко хора са купени, колко неща са подготвени... Както и да е. Важното за вас е, че утре вечер изчезвате.

– А план какъв?

– Слушайте внимателно, и не се чудете на нищо...

* * *

След като инструкцията привърши, Пенко се прокашля.

– Всичко това аз не вярва – заяви той. – Какво пречи вие нас стреля при бягане?

– Не ни трябва да ви застреляме! – въздъхна онзи отгатак. – Трябва ни да избягате! Така сигурно, че да не могат да ви открият изобщо. Само тогава загубата ще е наистина непростима – защото ще е възможно да се окажете всеки момент в ръцете на някой враг.

– Може по-лесно вие нас стреля и копае някъде. Така ние не може говори после.

– Сам ще се надява точно на това – то е шансът му да докаже, че не сте във вражески ръце. И ще обърне света, и купи всекиго, за да открие гробовете ви. Открие ли ги – какви ясновидци сте, ако сте се оставили да ви застрелят? Сам губи малко авторитет, но нищо повече. Всъщност, в цялата игра има само един, който има изгода да умрете – и това е той. За да не можете да кажете, че изобщо не сте били и мъничко ясновидци.

– Ами ако той нас подслушва сега и разбере?

– Забранил е да бъдете подслушвани. Най-строго. За да не сте ни били манипулирали, хе-хе.

Пенко се изпъчи и ме изгледа победоносно.

– Или за да не се разбере, че не сте ясновидци. Кой го знае – добави иронично гласът. Пенко моментално оклюма.

– Не може бъде! – протестирах аз. – Където най-важни престъпници на света, там сигурно стените от микрофони. Как въобще направи не слуша нас?

– Допреди десет дни стаята, в която сте, служеше за съхраняване на особено секретни документи. Преоборудвах я съвсем набързо, нямаха време дори да сложат врата без ключалки отвътре. Като я чистех от микрофоните, намериха даже едни, дето не бяха наши – докато разберем, че са пак на щатски служби, беше лудница...

– Добре, ама може все пак вие нас стреля. Или просто не мисли добре план. – Усещах как краката ми омекват.

– Тогава ще сме зле прецакани. Не проследим дирите ви чак до Мексико, хем може да ни заподозрат, хем загубата няма да е толкова страшна – обясни онзи отгатак. – Винаги ще остава надеждата, че сте се скрили наоколо. Нужно ни е да избягате много далеч, и да сте живи и здрави, не разбирате ли?

Звучеше доста убедително. Особено в нашето положение.

– Това много рисковано – заяви след кратко мълчание Пенко. – Ние не получава нито цент. Неизгодно съотношение риск към печалба. Не става.

– Не искате ли свобода?!

– Свобода без пари не свобода. Ние вече няма нищо навън. Няма пари, не може бяга добре – Сам хване пак, застреля нас още утре. Ние остане тук вътре – живее повече, щом му трябваме. Вие както иска.

Чу се ядосано хлопване, и чекмеджето изчезна. Идваше ми да цапардосам Пенко. Той обаче ме хвана за ръцете:

– Спокойно, Василе. Ако не искат сделка, ще ни застрелят така или иначе. Ако я искат, и ако са купили толкова експерти и какви ли не още хора, ще отделят някоя пара и за нас.

Беше ми трудно да му повярвам, но се оказа прав. След няма половин час отново чухме познатия ни глас:

– Ей, вие там! Имате десет хиляди долара, ако се навие да избягате.

– Десет хиляди?! За толкова ние сутрин от легло не става – озъби се Пенко. – Ти иска бяга и залага наш живот за тях!

– Добре де, петнайсет да са.

– Двеста хиляди.

– Двеста хиляди?! Ти си луд! Стой си тук.

Пенко не отговори нищо. Последва нов половин час мълчание. След това чекмеджето пак се раздвижи:

– Петдесет хиляди, и нито цент повече.

– Много рисковано. Сто и седемдесет. Не по-малко.

– Вие сте луди!

– Сто и седемдесет.

– Ох... Добре, седемдесет да са.

– Седемдесет и пет. На човек. Сто и петдесет общо.

– Не е възможно!

– Хора от тайни служби има много пари. Твой човек стане шеф, изкара тези пари за месец.

– Много пари имат в тайни служби като вашите, дето за пари си продават държавата по десет пъти дневно! У нас не е така.

– И това служби, и онова служби. Как не така?

– Тук е опасно да го правиш. Направо ще те очистят.

– И ние опасно бяга, направо очистят. Сто и петдесет.

– Сто.

– Сто и четиридесет.

– Сто и двадесет. Последно. – Дори аз усетих, че гласът отгатък се промени.

– Добре. Сто и двадесет. Кога вземе?

– Човекът в Лас Вегас ще ви ги даде.

– Ако не даде, ние се връща и разказва.

– Живее ли ви се?

– Бягство без пари не бягство. Сам нас бързо хване и убие. Ако се върне и разкаже, може има повече шанс. Вие си решава сами.

Отгатък последва мълчание. Пенко ме погледна в очите, запуши устата си с ръка и тихичко се закиска.

– Пенко, ти... ти... ти си луд, бе! Да поискаш сто и двайсет хиляди подкуп, за да избягаш от затвора и да си спасиш живота!

– Ама го получих, нали?

Нямах какво да отговоря.

– Бягството от затвора е трудна и рискована работа. А който иска да му се работи, трябва да си плаща – ухили се Пенко.

* * *

Пластмасовите ножове се бяха похабили сериозно от цял ден стъргане, а аз си бях направил мехур на дланта. Но си струваше – почти всичката боя от вратата лежеше остъргана и загъната в парче чаршаф. Други парчета, напоени със студена вода, покриваха физиономиите ни.

– Идват – прошушна Пенко. – Готов ли си с копчето?

– Да. – Разклатих копчето от затворническата пижама, вързано на дълъг, измъкнат от плата й конец.

Чу се познатото щракане на ключалки, плъзгане, и чекмеджето изскочи от нашата страна. Точно както беше описано, в него имаше две чинии с ориз и купа кисел сос.

Пенко изсипа настърганата боя в соса и блъсна чекмеджето обратно така бързо, че едвам успях да пусна копчето вътре. Залепих ухо на вратата – отгатък, отслабено от дебелината й, се чу недоумяващ звук. След две-три секунди последва дрънване от нещо, изпуснато в чекмеджето, и глухо тупване.

Внимателно задърпах конца, докато заклещеното в чекмеджето копче не го изтегли обратно. Вътре лежах ключовете на пазача. От сместа от кисел сос и настъргана боя дори през намокрените чаршафи лъхаше остра миризма на хлороформ.

Отне ни може би минута да улучим кой ключ за коя ключалка е. Пазачът лежеше отвън до вратата, напълно упоен – или поне така

изглеждаше. Тия американци май прекаляваха с правдоподобността... Съблякохме униформата му и Пенко я облече. Както и ни бяха предупредили, му беше съвсем малко голяма.

– Сега тоалетната! Тихо!

Притичахме до служебната тоалетна в дъното на коридора. Откачих помпичката за течен сапун, и с три бързи крачки и плонж се оказах легнал до изходната врата. Точно както ни бяха предупредили, обувките на пазача се виждаха в далечния край на коридора. (Инструкция – да се доближава до вратата само при подозрение за нещо нередно, за да погледне през шпионката, и при необходимост да вдигне тревога.) Обърнах помпичката с дъното нагоре, пропъхнах под вратата плоската ѝ човка и запръсках течен сапун по пода отгътък.

Секунда-две пазачът не забеляза нищо. След това обаче чух гръмко проклетие, и стъпките му затропаха насам. След миг се чу изохкване и трясък. Погледнах отново през процепа – подхлъзналият се на сапуна пазач лежеше до вратата и не мърдаше. Беше ми трудно да преценя дали наистина е зашеметен, и колко добре се преструва, ама и не ме интересуваше особено в тоя момент.

Кимнах на Пенко. Той измъкна пистолета на пазача от кобура и халоса силно с дръжката му огледалото в тоалетната. Срита парчетата настрана, полуизвади пълнителя от дръжката и подпъхна ръба му под дървената ламперия, оказала се зад огледалото. Тя не оказа почти никаква съпротива. Зад нея, точно по план, се виждаше мазилка. Пенко се приведе, аз легнах на гърба му, опрях рамо в касата на вратата и заритах с пети мазилката с всичка сила. Само след няколко удара тя хлътна забележимо навътре, и беше въпрос само на силно натискане да избия една-две тухли. След това вече беше лесно да извадим още два-сетина. Пред нас зейна черен отвор.

– Василе, ти пръв!

Оказахме се на дъното на вентилационна шахта. Тя имаше удобни стъпала отвътре, и беше достатъчно широка. Пенко извади от джоба на униформата схемата, за която ни бяха предупредили, и я разгъна:

– Нагоре. Пропускаме три отвора отдясно, и влизаме в четвъртия...

Сменяхме посоките поне десет пъти. Веднъж се натъкнахме на преградна решетка, неописано в инструкцията, но беше изрядно ръждясала, и не беше трудно да я изкъртим. Падна бая катерене, докато стигнем до покрива и големия климатик, монтиран там. Бързо прекълцахме с ръба на пълнителя тънката бяла жичка в ъгъла – захранването на едната от двете камери, наблюдаващи покрива.

– Мислиш ли, че наистина са повредили другата камера? Ами ако работи? – сръга ме Пенко.

– Не знам. Сега ще се разбере... Важното е след нас да не работи, че да не пипнат оня и хората му...

Ключалката на вратичката беше достъпна отвътре, така че просто дръпнахме езичето, и се измъкнахме на покрива. Пенко пропъзля към камерата в ъгъла му, дръпна я от стойката и строши обектива ѝ с дръжката на пистолета. Слава богу, май не го забелязаха изотдолу, нищо че носеше униформа. Пък и кой ли ще зяпа покрива на сградата в падащия полумрак?

Сега вече по-спокойно пропъзляхме до другия вентилационен отвор. Отново падна сума ти спускане. На едно място пак къртихме преграда, този път само парче шперплат, за да влезем във вертикалния комин за кабели и щрангове. Спуснахме се сигурно доста под земята, докато не намерихме дебелия оптичен кабел, който съгласно инструкцията, носеше телефонните връзки на цялото поделение, и го пречупихме най-старателно.

– Мислиш ли, че от цялата тая авантюра ще излезе нещо? – Този пък аз бях позагубил кураж.

– Тези, дето са я планирали, имат изгода да излезе – сви рамене Пенко.

Качихме се обратно нагоре, и се провирахме още известно време. Най-сетне стигнахме до отбелязания с кръстче на схемата въздуховод. Беше достатъчно висок, за да можем да ходим в него приведени. Седнахме в началото му, и прочетохме няколко пъти по-нататъшните указания – не биваше да ни виждат как ги четем от листче, нали сме ясновидци...

– Точно шест и половина мои разтега от ръба на входния отвор. – Пенко ги отмери внимателно и прибра схемата в джоба си. – Обръщам се с лице по посока на движението, ти заставаш зад мен, хващаш ме през кръста и се разкрачваме леко. Изваждам пистолета и го насочвам напред и леко вдясно... Хайде – хоп!

Двамата подскочихме едновременно и се друснахме силно. Подът се продъни, и се стоварихме върху нещо меко. Столът под нещото се разпадна с трясък. но стабилната ни четирикрака опора ни удържа прави.

Нещото, върху което паднахме, се оказа сух военен на средна възраст, сега премазан до безсъзнание сред парчетата от стола. Този изглежда наистина достоверно, помислих си. Точно около нас се извиваше

пулт като на космически кораб. Според указанията, се намирахме в стаята на дежурния по там какъвто е този център за охраняване, а дежурният лежеше под краката ни.

Зад бюро до отсрещната стена, точно срещу дулото на пистолета, седеше помощник дежурният – младо момче, което ни гледаше с увиснала челюст, все едно... все едно сме паднали от тавана.

– Горе ръцете! – изкомандва Пенко, притисна пистолета под брадичката му и го избута до парното. Аз бръкнах в третото чекмедже на бюрото му отляво – там наистина имаше белезници. Заклучих го за парното и го предупредих:

– Знаеш кои ние, и какво може.

Той погледна с ужас отвореното чекмедже, след това отново мен, и кимна. Очите му надали имаше как да са още по-кръгли. Мислено се наругах – грешка беше да го чакам да отговори, нали уж съм ясновидец. На него обаче май не му беше до замисляне.

– Ако ти реши вика, ние знае това предварително. Застреля теб, преди ти извикал. Тревога няма как вдигне. Може само избере живее или умира. Ти помисли – разбира. Знам го.

Онзи закима бързо-бързо, и се хвана за парното като за спасителен пояс. Смешното беше, че наистина знаех – няма да посмее да вдигне тревога. Бяха ни предупредили, че е страхливец.

Пенко в това време вече беше дръпнал четирите лоста на пулта, които изключваха сигнализацията на сейфа и паник-бутоните на пазачите по пътя ни за навън. Измъкна ключа от джоба на зашеметения дежурен, отиде до сейфа, набра комбинацията и завъртя ключа. Тежката врата се разтвори безшумно. На третия рафт лежеше въпросният жълт пакет, облепен с лепенки. Пенко го затъкна в панталона си, под самото на униформата, и се ухили на помощник-дежурния. Момчето се задърпа и изхърка:

– Планове!... Ще ме разстрелят!...

– Няма разстрелят – успокоих го аз. – Може вярва мен.

– Моля ви, не ги взимайте! Това са плановете за... Господи!

Ухилих се като бандит от холивудски филм:

– Ти как мисли, ние защо оставили нас хване и докара тук? Знаеш колко пари ние вземе срещу тези плановете?

Онзи ме гледа няколко секунди невярващо, след това подбели очи и меко се свлече до парното.

Пенко през това време броеше редовете по огромното табло с ключове.

– Четвърти... пети. Василе, осмият ключ отляво ли трябваше да вземем?

– Да. Кодът за вратата е 8617.

Смъкнахме униформата на полупремазания дежурен, изгупахме я старателно, и я облякох. След това излязохме от помещението спокойно. Както и ни бяха предупредили, коридорите бяха празни.

Дежурният в будката до следващата врата разсеяно зяпаше някакво лъскаво списание. Бяхме вече на крачка от вратата, когато той внезапно се облеши и бръкна под масата. Застанах точно срещу него и го загледах иронично.

Онзи продължаваше да натиска паник-бутона и да ни гледа очакващо. След малко обаче хвърли поглед към коридора, който водеше към дежурната стая, след това към нас, и лицето му започна да побледнява. Май не е от най-умните, казах си. Чак сега стопли, че точно оттам идваме.

– Още натиска бутон? – поинтересувах се аз.

Той посегна към кобура си, но ръката му се смръзна напред път – Пенко пхна пистолета под мишницата ми, скрит зад мен, и го взе на мушка.

– Знам ти даде пистолет без съпротива – поясних аз спокойно. – Иначе щял веднага застреля тебе, без да чака. Ти вади пистолет спокойно, и дава.

Пазачът се опита да каже нещо, но не можа да издаде нито звук. ПокOLEба се, но когато Пенко приближи пистолета към него, изхърка нещо, измъкна пистолета от кобура и ми го подаде. Ръцете му трепереха така, че едвам държеше оръжието.

– Сега ти излезе и застане тук с лице към стената. Не се бои. Ако искал стреля, щял вече застреля – усмихнах се аз ласкаво и завъртях в ръка пистолета. След като пазачът излезе и се обърна с гръб към мен, го халосах силно по темето с дръжката. Той тупна като подсечен, аз се изплаших и опипах главата му отзад. Слава богу, не усещах нещо да поддаде под пръстите ми. Пенко ме сръга:

– Вече сме закъснели! Ако така галим всеки...

Два етажа по-долу беше следващият пазач, и следващата бронирана врата. Когато ни видя, се опули и също бръкна под масата. В следващия момент се оказа срещу два пистолета.

– Твой колега горе вече натискал. Няма нужда – увери го Пенко, ухилен като акула от филмче на Уолт Дисни. Пазачът го гледа опулено секунда-две, преди да съобрази логиката. След това изхърка:

– Мамка му! Вие... вие сте онези, ясновидците!

– Ти много прозорлив – похвалих го аз иронично. – Учи се десет години при нас, държи изпит, също става ясновидец. Иска?

Онзи ме гледаше зяпнал, без да разбира какво му се крои.

– Първи урок. Ти пробва предскаже какво става ако веднага не даде пистолет. – Опитих се да имитирам усмивката на Пенко.

Пазачът ме гледа още няколко секунди опулено. След това светкавично измъкна пистолета си и го запрати по нас. С тая бързина, ако беше решил да стреля, щеше да ни очисти и двамата, преди да се усетим. Пистолетът обърса ръката ми и се удари в стената зад нас.

– Ключ от твоя стая. – Протегнах ръка през отвореното прозорче. Онзи мигом грабна обикновен секретен ключ от масата и го плесна в ръката ми. Спокойно заключих стаичката му отвън, прибрахмехвърления пистолет и отворихме вратата с картата за достъп на униформата, която носех.

Подминахме изхода към двора и слязохме в мазето. Кратка консултация със списъка с пароли и картата от униформата на главния дежурен отключиха следващите две врати. Накрая се оказахме в подземен гараж. Насред него стоеше возилото, което ни бяха описали.

Огледах го внимателно. Осем еднометрови колела, хибрид между бронетранспортър и квадратна бронирана камионетка. Тесни прозорчетата от блиндирано стъкло отпред, всичко останало – сив метал. Машината, с която превозват най-охраняваните престъпници на света, беше казал гласът от килията ни. Трийсет и пет тона специална стомана, способна да издържи попадение от гранатомет или да помете бетонна стена. Ех, да можех да го покарам из София...

– Василе, стига си зяпал! Нямаме време!

Ключът заяде в първия миг, но после отвори вратата на чудовището безпроблемно. Двигателят запали от половин оборот. Пенко ми помогна да го дръпна назад плътно до стената в дъното, изтича и набра кода на гаражната врата. След това спринтира обратно към возилото и се метна вътре като бесен.

– Давай!

Изправих се на педала на газта. Возилото изрева и се метна напред. Вратите на вътрешния двор не можеха да бъдат изкъртени със засилката, която то можеше да набере от сградата до тях – сметнали го бяха. Не бяха предвидили обаче варианта със засилка от самото дъно на гаража, вътре в сградата.

Ударът беше страховит, машината буквално отскочи назад – но

едната от вратите се полуоткъсна от пантите, а резето им почти се пречупи. Без да чакам подкана, дръпнах назад и повторих. Този път камионетката ги помете като картонени. Чуваха се изстрели, и по бронята дрънчаха куршуми. Без никакъв ефект.

Следващите няколко откоса не удариха по метал. Досетих се, че стрелят по гумите – това обаче не ме плашеше. Инструкторът не ни беше казал защо точно куршумите не им влияят, но ни беше предупредил, че е така. Ухилих се доволно. Игрите на компютър са интересни, ама на живо са още по-голяма тръпка.

– Василе, радиоантената, бързо! Докато не са се усетили, че телефоните са отрязани!

Сепнах се, завъртях камионетката и прегазих високата бетонена мачта отстрани до входа. След това размазах паркираните трийсетина коли, и сплесках в стената товарния камион. За малко да пропусна спрения в ъгъла на двора мотоциклет – хубав беше, жал ми стана за него... Уви, нямаше как.

След това изкъртихме и външните врати, и настъпихме тежката машина до дупка по неасфалтирания път, между царевични насаждения. След около миля, по километража на колата, стигнахме до висока двойна телена ограда, с намотки бодлива тел между двата слоя, и затворени врати.

– Как мислиш, ще ни се опрат ли? – ухили се Пенко и кимна към тях иронично. Преди да се е доизказал, вече лежаха зад нас премазани, без дори да усетим, че сме минали през нещо.

След още около миля стигнахме до втора ограда, далеч по-обикновена. Пометохме и нейните врати, завихме наляво по асфалтираното шосе и продължихме на пълна скорост. Към половин час треперихме, докато не стигнахме до малко градче, за което ни бяха предупредили, че се казва Форт Хил. Оставихме камионетката в една глуха уличка на две пресечки от автогарата.

Бяхме закъснели няколко минути за автобуса за Лас Вегас. Той обаче също закъсняваше – някакъв пияница отчаяно късаше нервите на шофьора с колебаенето си ще пътува ли, или не. Докато се провирахме край него, щеше да ни стане лошо от смрадта на алкохол. Сигурно за повече достоверност го бяха полели в добавка... За щастие, в джобовете на униформите имаше и достатъчно пари.

Автогарата в Лас Вегас ни поизплаши. Едва сега вече започвахме да осъзнаваме в каква авантюра сме се замесили. Преди обаче да се осъзнаем, дребничък мъж се приближи до нас:

– Вие ли сте изпратените от полковник Самюъл Джонсън? По обмяната на кадри с България? Заповядайте в колата ми, нямаме много време.

Колата беше грамадно американско возило с много тъмни стъкла. Двамата седнахме мълчаливо на задната седалка. Когато вече бяхме извън града, и колата летеше на пълна скорост по магистралата, човекът ни подаде някаква торба, която смърдеше непоносимо на развалено:

– Парите са тук. Дайте пакета от сейфа.

Пенко му го подаде. Онзи огледа внимателно лепенките и го прибра в жабката на колата.

– Дайте ми листа с картата на вентилацията и указанията.

Спогледахме се мълчаливо, след това Пенко му го подаде. Онзи щракна със запалката си и много внимателно изгори листа до последното ъгълче.

– Парите са маскирани като опакован сандвич, сред другите. За отпъждане на любопитните, сандвичите са поразвалени от жегата. В пластмасовия пакет до вас има други дрехи. Сваляйте униформите и ги обличайте.

Другите дрехи вероятно бяха извадени от кофата за боклук на някой цигански квартал. Определено не ставахме с тях за модно ревю. Огледах критично Пенко – изглеждаше със скъсани дрехи и сомбреро като карикатура на черноработник от някоя бананова република. Ако съдя по погледа му, докато ме оглеждаше, сигурно и аз не бях много различен.

– След няколко часа ще ви оставя, съвсем близо до мексиканската граница. Вървете по пътя, докато не ви настигне патрул – аз ще ги предупредя, че съм видял подозрителни типове. Преструвайте се пред тях на глухонеми – ще се сетят, че ги лъжете, но така ще скриете, че не знаете испански.

И двамата с Пенко вдигнахме вежди.

– По вида ви ще се сетят, че сте мексиканци, и ще разберат, че сте преминали нелегално границата, за да влезете в Щатите. Тук често се случва. Практиката е да ви закарат до граничния пункт и да ви изритат обратно в Мексико, без никакви обяснения. Можете и да отнесете по някой тупаник, ама то си е част от работата, няма как. Граничарите отатък също го знаят, и няма да ви обърнат капка внимание. Просто си тръгвате навътре в Мексико с унил вид, и сте далеч от Агенцията.

– Аз пак нещо не разбрал – опитах се да изясня. – Може вие иска нас стреля? По-сигурно. Хем няма разкаже за плановете.

– Плановете надали сте ги гледали, пакетът си е залепен. А ако ви убием, рано или късно ще се разбере. Щом сте се оставили да ви застрелят, значи не сте ясновидци, и нищо ценно не е загубено.

– Ами кой повярва ние сами знае всичко толкова точно как бяга без никаква помощ от най-сигурен затвор на света?

Онзи се ухили като рязан пъпеш.

– Вие сте ясновидци.

* * *

– Тук мартинито е по-хубаво – заяви доволно Пенко. – Нищо, че е скъпо. – Апартаментчето не беше голямо, но в Пуерто Валарта и толкова струва бая пари дневно. Да не говорим за храната и оргията с мацките първия ден. Бяхме преполовили пакета с банкнотите.

– А като свършат парите?

– Нали вече имаш компютър? Знаеш как да ги изкараме наново.

– И като ни хванат американците пак?

– Този път ще се погрижим да са японците.

– Стига глупости, Пенко. Какво да...

– Защо да са глупости? Този бизнес е много по-перспективен.

– Кой?!?!

– С ловенето и измъкването от затвора. С предишния правехме средно по трийсет бона на седмица. С този направихме сто и двайсет. За два месеца ще съберем достатъчно, за да се пенсионираме, и да живеем от лихвите.

– Пенко... ти... ти си луд!

Той само ме изгледа иронично.

– От колко време сме тук?

– Седмица. И какво от това?

– И как така сме още живи? След като сме доказали точно на АНС, че сме ясновидци до степен да им откраднем най-секретните планове? Василе, размърдай си най-сетне куфалницата! Ако беше истина, щяхме да сме най-страшното оръжие на света. Щяхме да можем двамата да обявим война на целия свят, и да я спечелим. Ако го вярвах, Щатите да са унищожили Мексико с атомни бомби пет минути след като разберат, че сме избягали натам... Толкова ли си тъп, бе?!

Гледах го и не вдяхах. Нали те знаят... всъщност, уж не знаят, ама...

– Още ли не си разбрал, че никой там не я вярва тази с ясновидството ни? Освен може би някой от тъпите пазачи?... Сам е играл театър

за пред горилите си, да кажат на когото го тропкат, че си вярва. Другите пък, още преди да ни отвлече, вече са били скроили плана как точно да избягаме – мислиш ли, че случайно не е успял да намери и сложи на стаята ни врата без ключалки отвътре, че я пазят хора на другите, че е подбрана близо до удобни шахти?... Дето отгатнахме за подводницата, дето се измъкнахме чрез „ясновидство“ – всичко е заговори, комбинации, трикария! Парче играчи са тия, има какво да се научи от тях.

– И ти... Да продължаваме да се врем между шамарите? Ти си луд, бе човек! – Искаше ми се да звуча убедително поне пред себе си.

– А ти си тъп. На които и чиито служби да се пробутаме, и там ще е същото. Навсякъде хората си гледат интереса, държавния го гледат само ако съвпада с техния. Навсякъде ще си играят кроежите един срещу друг, около нас и чрез нас. И понеже залагат наистина много на тия кроежи, ще преглъщат да се изръсят по някоя стотачка бонове, ако искат да играем за тях. Така се правят пари, не като тебе, на дребно! Ако не съм аз, гладен ще ходиш. Слушай ме, и ще те направя милионер...

Че му сече пипето на Пенко, сече му. Ама някой ден ще си скъсам вземане-даването с него. Определено.

КРАЙ

© 2006 Григор Гачев

Източник: gatchev.info

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2140>]